

[Justitsministeren]

Forslag til lov om ændring af lov om registreret partnerskab.

(Lovforslag nr. L 57).

Lovforslaget indebærer, at reglen om, at registrerede partnere har ret til mægling hos præsten, ophæves.

Det er efter regeringens opfattelse uheldigt, at ægteskabslovens regel om, at der forud for separation eller skilsmisse kan ske mægling hos præsten, også er kommet til at finde anvendelse på registreret partnerskab.

Det vil således kunne sætte præster i en urimelig samvittighedskonflikt, når de af religiøse grunde føler, at de ikke kan eller bør medvirke ved en mægling mellem to registrerede partnere.

Idet jeg henviser til lovforslaget med tilhørende bemærkninger, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Justitsministeren (Engell):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om spillekasinoer.

(Lovforslag nr. L 58).

Det foreliggende lovforslag tilsigter at gøre det muligt at etablere spillekasinoer i Danmark. Herved kommer Danmark på linje med mange andre vesteuropæiske lande, som har spillekasinoer.

Lovforslaget har samtidig til formål at skabe grundlag for øgede indtægter til staten. Brutto-spilleindtægterne i et spillekasino vil således være belagt med en betydelig afgift. Jeg henviser i den forbindelse til det af skatteministeren fremsatte forslag til lov om afgift af spillekasinoer.

Ud over at give indtægter til staten må etablering af spillekasinoer antages at skabe grundlag for øgede turistindtægter.

Efter forslaget bemyndiges jeg til at give tilladelse til oprettelse og drift af spillekasinoer. Det er i den forbindelse Justitsministeriets vurdering, at der i Danmark kun vil være økonomisk grundlag for få spillekasinoer, og der kan derfor alene forventes et encifret antal tilladelser.

Der er ikke nogen begrænsninger i den personkreds, der kan søge om tilladelse til at oprette et spillekasino. Såvel enkeltpersoner som selskaber, fonde, foreninger og lign. kan således principielt ansøge om tilladelse. Ved afgø-

relsen af, om en ansøgning kan imødekommes, er det i lovteksten præciseret, at der skal lægges vægt på, at ansøgeren må antages at ville drive spillekasinoet på fuldt forsvarlig måde.

Det vil være forbundet med betydelige anlægsudgifter at etablere et spillekasino, og den løbende drift vil være omkostningskrævende og stille store krav til likviditeten hos indehaveren af en tilladelse. På baggrund heraf må det antages, at det i første række vil være aktie- eller anpartsselskaber med en betydelig stabilitet og egenkapital, der vil kunne påregnes at være i stand til at drive et spillekasino på fuldt forsvarlig måde.

Det er ved lovforslaget forudsat, at kasino-drift ikke skal være monopoliseret, men at flere selskaber m.v. skal kunne meddeles tilladelse. Det er samtidig forudsat, at tilladelse til at drive spillekasinoer kun skal gives til private selskaber m.v., der er parat til at tage den erhvervs-mæssige risiko, der vil være forbundet med driften af et spillekasino.

Jeg anser det for en god idé, at vi med lovforslaget kan imødekomme såvel danskeres som udlændinges spillelyst. Den efterspørgsel, der under alle omstændigheder er efter sådan spil, kan efter min opfattelse lige så godt udnyttes til dansk fordel som til andre landes.

Samtidig vil jeg gerne understrege, at der ved udformningen af lovforslaget er lagt afgørende vægt på, at der ikke åbnes mulighed for, at vi får et kriminelt spillemiljø i Danmark.

Nogle af lovforslagets materielle regler om, hvorledes kasinovirksomheden skal udøves, er således udformet specielt med henblik på at mindske risikoen for økonomisk kriminalitet, falskspil m.v. Samtidig er det fastlagt, at politiet skal føre kontrol med, at spillekasinoerne drives på fuldt forsvarlig måde.

Ud over kontrolbestemmelser indeholder lovforslaget bl.a. regler om, hvilke spil der må spilles i et dansk spillekasino. Der er særlige regler vedrørende spillekasinoets personale, og der er fastsat regler om, hvornår en tilladelse til at drive et spillekasino bortfalder eller kan tilbagekaldes.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Spm. nr. S 107

1) Til *undervisnings- og forskningsministeren* af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren sørge for, at der allerede fra 1990 etableres kiropraktoruddannelse ved Odense Universitet og i benægtende fald redegøre for, hvornår uddannelsen vil blive etableret?«

Skriftlig begrundelse

Nordisk Råd vedtog i foråret at anbefale oprettelsen af en fællesnordisk kiropraktoruddannelse. Et udvalg under Odense Universitet afgav i juni en betænkning, hvori det anbefalede, at uddannelsen kunne oprettes med start i efteråret 1990.

Uddannelsen er nu debatteret ved en høring, hvis konklusion var, at der går endnu nogle år, før uddannelsen kan realiseres.

Der kan i øvrigt henvises til Odense Universitets blad NYT 16 af 16. oktober 1989.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Et udvalg med deltagelse af Odense Universitet og Kiropraktorforeningen har udarbejdet et forslag om at etablere en kiropraktoruddannelse ved Odense Universitet. Det kunne jo umiddelbart synes, som om det er en helt oplagt tanke, men det forholder sig sådan på dette felt som på andre, at vi er nødt til at vurdere behovet. Vi har en fast praksis for, at Sundhedsministeriet og Undervisningsministeriet i fællesskab vurderer behovene på disse meget dyre sundhedsuddannelsesområder.

Sundhedsministeren har meddelt, at der i Danmark er et tilstrækkeligt antal fuldt uddannede kiropraktorer, og at der derfor ikke er behov for at oprette en komplet kiropraktoruddannelse i Danmark.

Undervisningsministeriet kan derfor ikke bidrage til at finansiere en sådan uddannelse her i landet. Hidtil er kiropraktoruddannelsen, bortset fra det indledende kursus på Odense Universitet og uddannelsesstøtten, blevet finansi-

eret af dem, der modtager den, og det synes jeg ikke vi skal ændre.

Hvis der i privat regi kan oprettes en kiropraktoruddannelse her i landet, som bl.a. henvender sig til udenlandske uddannelsessøgende, og som ikke medfører merudgifter for det offentlige, kan jeg selvfølgelig ikke have noget imod det.

Men jeg advarer altså mod, at vi her får øgede offentlige udgifter på et område, hvor sundhedsministeren vurderer at der ikke er brug for det.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg takker ministeren for svaret, og jeg må sige til ministeren, at jeg heller ikke hører til dem, som går ind for øgede offentlige udgifter. Men så vidt jeg er orienteret, er det noget, man arbejder meget på i Nordisk Ministerråd, og i den betænkning, som er under udarbejdelse, skulle man gå ind for at placere den fælles nordiske uddannelse i Odense.

Det, jeg har fået ud af den konference, der har været afholdt, er, at det var det etablerede sundhedssystem, som egentlig opponerede imod, at denne uddannelse blev sat i værk, og hvis jeg er forkert underrettet, vil jeg gerne have, at ministeren vejleder mig.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg mener, at sundhedsministeren har ret i, at der er et tilstrækkeligt antal kiropraktorer her i landet. Hvis man ønsker at komme til kiropraktor, kan man komme det, og derfor mener jeg, at jeg som undervisningsminister med rette kan have det standpunkt, at når behovene for kiropraktorer altså er opfyldt her i landet, skal jeg ikke begynde at bruge offentlige udgifter på at udvide uddannelseskapaciteten.

Men jeg vil gerne understrege det, jeg sagde til sidst. Jeg har ikke det mindste imod, at der oprettes en kiropraktoruddannelse her i landet, som henvender sig til både danske og udenlandske uddannelsessøgende, hvis blot det ikke er noget, der bliver en merudgiftsskabende institution for den danske statskasse.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg takker naturligvis ministeren for svaret, og mit sidste spørgsmål er kun, om ministeren mener, at den holdning, ministeren her indta-

[Kirsten Jacobsen]

ger, er i overensstemmelse med det medlemsforslag, som er vedtaget i Nordisk Råd.

Hans Jørgen Jensen (S):

Jeg vil gerne yderligere stille undervisningsministeren det spørgsmål, om det ikke ville være ønskeligt, at man netop fik en anerkendelse af kiropraktoruddannelsen på den måde, at den er offentlig.

Jeg mener, kiropraktik har vist sig at være gavnlige i mange behandlingssituationer, og derfor kunne jeg godt tænke mig, om undervisningsministeren ville oplyse, om man har til hensigt at lave en sådan uddannelse på et senere tidspunkt, hvor der måtte være bedre råd til det.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det første spørgsmål lød, om min holdning er i overensstemmelse med det forslag, der blev vedtaget i Nordisk Råd.

Ja, for så vidt som at jeg intet vil indvende mod, at man opretter en kiropraktoruddannelse i Odense. Men hvis de, der har stillet forslaget, regnede med, at den danske stat skulle have merudgifter ved noget sådant, har jeg altså her taget forbehold og sagt, at vi mener, vi har tilstrækkelig mange kiropraktorer i Danmark, og at vi derfor ikke synes, vi skal bruge penge på at udvide uddannelseskapaciteten til danske formål på dette felt.

Jeg har ikke taget medlemsforslaget med mig, men jeg tror, jeg kan huske, hvordan det var formuleret, og at det ikke var forudsat, at den danske stat skulle bruge penge på det.

Til hr. Hans Jørgen Jensen vil jeg sige, at der jo i høj grad er mulighed for at komme til kiropraktor i Danmark. Jeg ved det, for jeg har dårlig ryg for tiden, og jeg er såmænd selv ved at undersøge de samme muligheder. Der er altså kiropraktorer her i landet, og de bliver brugt. Jeg mener ligesom hr. Hans Jørgen Jensen, at de løser adskillige opgaver, uanset at der måske er nogle læger, der tvivler på gevinsten ved kiropraktikken.

Når hr. Hans Jørgen Jensen efterlyser anerkendelsen, er det måske, fordi han vil have et større offentligt tilskud til det, men det mener jeg ikke der er penge til. Det kan godt være, der er nogle, der vil sige, at det er urimeligt, at der ikke er større tilskud til kiropraktik, men det er der altså ikke i øjeblikket.

Jeg kan oplyse, at der er overordentlig mange behandlingsformer, som der ikke er tilskud til. Jeg behøver bare at nævne et emne som ordblindbehandling. Jeg har fået utallige henvendelser fra mennesker, der mener, at de har teknikker, der kan kurere ordblindhed, og som gerne vil have anerkendelse og offentlige tilskud. Og jeg kunne nævne masser af andre eksempler.

Jeg tror, det er klogt, at ministre ikke står i Folketingets spørgetid og mere eller mindre lover offentlig anerkendelse. På dette felt er vi desværre nødt til at henholde os til de sagkyndige. Og de, der ikke får anerkendelse, er vrede på de sagkyndige. Men hvis vi går bort fra at holde os til de sagkyndige, kommer vi fra asken og i ilden. Så bliver der først kaos på feltet.

Formanden:

Efter aftale går vi nu til spørgsmål nr. S 4, som er stillet af fru Kirsten Jacobsen til justitsministeren.

Spm. nr. S 112

4) Til *justitsministeren* af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren på baggrund af svaret på spm. nr. S 54 redegøre for, hvornår forældelsen indtrådte i de to overbelåningssager, der blev politianmeldt den 31. august 1989, og vil ministeren ligeledes oplyse, hvornår forældelsen af sagen af 16. februar 1989 (Skaga Hotel) indtræder, og hvornår statsadvokaten forventes at komme med sin indstilling om eventuel tiltale-rejsning?«

Skriftlig begrundelse

Det virker krænkende på befolkningens retssikkerhed, at oplagte ulovligheder ikke kan bringes for domstolene på grund af, at forældelse indtræder, mens sagerne er til behandling i statsmaskineriet.

Når der oven i købet er tale om monopolforetagender med statslig kontrol, er krænkelsen af retssikkerheden naturligvis endnu større.

Justitsministeren (Engell):

Fru Kirsten Jacobsen har stillet mig et meget konkret spørgsmål, og jeg skal forsøge at besvare spørgsmålet lige så konkret.

[Justitsministeren]

Jeg vil dog indledningsvis gerne understrege, at jeg, som jeg også har nævnt i besvarelsen af det skriftlige spørgsmål, fru Kirsten Jacobsen stillede mig i sidste uge, af principielle grunde ikke kan gå ind i en nærmere drøftelse af de sager, som bliver omtalt i spørgsmålet, og begrundelsen herfor er jo den enkle, at såvel eventuelle klager over anklagemyndighedens afgørelse i sagerne som eventuelle klager over selve sagsbehandlingstiden i sidste instans vil kunne indbringes for Justitsministeriet, og det ville naturligvis være forkert, hvis jeg begyndte at drøfte sager, hvor Justitsministeriet i sidste ende kan blive klageinstans.

Men hvad angår spørgsmålet om forældelse af de pågældende sager, har ministeriet indhentet en udtalelse fra statsadvokaten for Sjælland. Statsadvokaten oplyser, at der i sagen vedrørende Inter Scan Hotel og Conferencecenter i Sønderborg efter anklagemyndighedens opfattelse er indtrådt forældelse i oktober 1988, og at forældelse i sagen vedrørende ejendommen i Christiansfeld er indtrådt senest omkring månedsskiftet juli/august 1989.

Når det gælder sagen vedrørende Skaga Hotel, indtræder der efter anklagemyndighedens opfattelse først forældelse i juli 1990.

Hvad angår det tredje, som fru Kirsten Jacobsen spørger om, har statsadvokaten oplyst, at han for tiden overvejer tiltalespørgsmålet i sagen vedrørende Skaga Hotel, og at en afgørelse herom vil foreligge så hurtigt, som det er muligt.

Som jeg sagde det i indledningen, finder jeg det ikke på nuværende tidspunkt rigtigt at gå nærmere ind i spørgsmålet om sagsbehandlingstidens længde, idet Justitsministeriet som nævnt i tilfælde af eventuelle klager vil kunne komme til at optræde som klageinstans.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg takker ministeren for svaret. Men når ministeren føler, han ikke kan gå ind i en debat om sagsbehandlingstiden, kunne jeg muligvis få ministeren til at svare på, om han ikke principielt vil finde det meget uheldigt, hvis længden af en sagsbehandling skulle medvirke til eller forårsage, at der indtræder forældelse.

Når man mener, at der er indtrådt forældelse i oktober 1988 på de to sager og 1. juli 1989 i Christiansfeld, vil jeg gerne spørge ministeren, hvilke kriterier der ligger til grund for den be-

dømmelse af forældelsen. Jeg må i hvert fald slutte, at man i Boligministeriet har en anden opfattelse, for ellers virker det jo overflødigt, at man indgiver politianmeldelse på allerede forældede sager. Jeg vil altså bede justitsministeren svare på, om man har en anden vurdering i Justitsministeriet, end man har haft i Boligministeriet.

Justitsministeren (Engell):

Nu vil jeg altid være meget tilbageholdende med at udtale mig principielt på baggrund af konkrete sager, og det, fru Kirsten Jacobsen lægger op til her, er jo i virkeligheden, at jeg skal give en principiel tilkendegivelse på baggrund af tre konkrete sager, fru Kirsten Jacobsen har rejst. Det vil jeg afstå fra, idet jeg dog vil tilføje, at jeg helt generelt – helt principielt – ikke kan være ganske uenig med fru Kirsten Jacobsen. Det gælder på alle områder, vil jeg gerne understrege, og det har altså ingen som helst relation til de sager, vi her taler om.

Jeg må altså gentage det, jeg sagde før, set mest i relation til den sidste del af fru Kirsten Jacobsens spørgsmål: Jeg mener heller ikke, det ville være rigtigt, hvis jeg her gik ind i de bedømmelser, der er kommet fra de forskellige myndigheder i en situation, hvor Justitsministeriet i sidste ende eventuelt kan komme til at tage stilling til sagerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Man vendte herefter tilbage til det som nr. 2 opførte spørgsmål, nemlig:

Spm. nr. S 111

2) Til *boligministeren* af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Er ministeren enig med anklagemyndigheden og justitsministeren i, at overbelånings-sagerne mod BRF, som boligministeren politianmeldte den 31. august 1989, allerede var forældede inden anmeldelsen, og vil ministeren i benægtende fald redegøre for, hvornår forældelse indtræder?«

Skriftlig begrundelse

Man må formode, at ministeren har taget højde for, at forældelse ikke var indtrådt inden

[Kirsten Jacobsen]

politianmeldelsen. Derfor virker det helt grotesk, at politimesteren i Lyngby, statsadvokaten og justitsministeren har en modsat holdning.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg kan til fru Kirsten Jacobsen sige, at Boligministeriet naturligvis var opmærksom på de forældelsesregler, som er indeholdt i straffeloven, da vi i slutningen af august i år anmodede anklagemyndigheden om enten at præsentere et bødeforelæg eller rejse tiltale mod BRF for overtrædelse af realkreditloven.

Da realkreditlovens bestemmelser om bødeansvar imidlertid ikke tidligere har været bragt i anvendelse, havde vi ingen konkrete erfaringer for, hvordan straffelovens § 94 – hvorefter forældelsesfristen regnes fra den dag, da den strafbare virksomhed eller undladelse er opført – nærmere skulle forstås i relation til realkreditlovens regler.

Man var i det første tilfælde klar over, at der var indtrådt forældelse den 3. august 1989 – det var 2 år efter lånets udbetaling – medmindre der var tale om en såkaldt tilstandsforbrydelse, hvor forældelsesfristen først løber fra tidspunktet for en behørig nedbringelse.

I det andet tilfælde var det ved anmeldelsen Boligministeriets opfattelse, at overtrædelsen ikke skete på tidspunktet for accepten af en utilstrækkelig garanti – det var i efteråret 1986 – men først ved selve udbetalingen den 1. oktober 1987, da kravet til sikkerhed først skulle være opfyldt fra dette tidspunkt.

Anklagemyndigheden har, som det også fremgik af justitsministerens svar nu, i anledning af de foretagne anmeldelser givet udtryk for, at ydelse af realkreditlån i strid med lovgivningen ikke er en tilstandsforbrydelse, hvorfor forældelsesfristen løber fra lånets udbetaling og ikke fra tidspunktet for en behørig nedbringelse.

Endvidere er det anklagemyndighedens opfattelse, at forældelsesfristen løber fra tidspunktet for realkreditinstituttets accept af en utilstrækkelig garanti.

Jeg finder det rigtigt, at der nu er taget stilling til disse tvivlsspørgsmål, og jeg skal tilføje, at problemstillingen vil få mindre betydning fremover, såfremt forældelsesfristforlængelsen til 5 år, der indgår i forslaget til ny realkreditlov, bliver vedtaget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg takker ministeren for svaret – mest af formelle årsager. Men jeg vil gerne stille boligministeren følgende spørgsmål:

Var det virkelig sådan i Boligministeriet, at da man lavede denne rapport om disse sager og man med brask og bram gik ud til pressen med en meddelelse om, at nu havde Boligministeriet virkelig taget fat og politianmeldt sagerne – det var 3 ud af 5 sager – havde man ikke i Boligministeriet først undersøgt – man bruger ellers altid Justitsministeriets lovkontor – om sagerne ikke allerede var forældede?

Jeg må opfatte ministerens svar som, at det havde man altså ikke gjort. Man gik ud med sin egen opfattelse, og det viste sig bagefter, at den måtte korrigeres i Justitsministeriet. Det vil jeg bede ministeren svare på.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

De omtalte tre forhold er, som jeg også gav udtryk for, de første tilfælde, der overhovedet fra Boligministeriets side er blevet anmeldt til anklagemyndigheden, fordi vi i Boligministeriet på baggrund af den indberetning, vi havde fået fra tilsynet, mente, at der her kunne være tale om en overtrædelse af realkreditlovens regler. I sådanne tilfælde er det naturligvis anklagemyndighedens afgørelse at tage stilling til, om der måtte være indvendinger mod denne anmeldelse; det er det, anklagemyndigheden er der for. Der er ikke nogen, vi spørger på forhånd. Det vil aldrig ske, at man retter henvendelse til en anklagemyndighed og spørger, om anklagemyndigheden har gode råd med hensyn til, om man skal føre en sag eller ej. Det er noget, den enkelte institution – i dette tilfælde Boligministeriet – på baggrund af tilsynets indberetninger selvstændigt tager stilling til. Men jeg er som sagt glad for, at vi nu har fået den tilkendegivelse, fordi vi så ved, hvad vi i fremtidige sager har at rette os efter. Det vidste vi ikke før.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne sige til boligministeren, at jeg naturligvis ikke mener, at man fra Boligministeriets side skulle have rettet henvendelse til anklagemyndigheden. Men det er da normalt, at man anvender Justitsministeriet som en slags opslagsbog i tvivlstilfælde, og det kunne Boligministeriet jo have gjort her. På mig virker det i hvert fald, som om der på det tidspunkt var to forskellige opfattelser.

[Kirsten Jacobsen]

Jeg er nødt til at sige til boligministeren, at jeg finder det meget uheldigt, at man, selv om det er første gang – det skyldes vel, at det er første gang, at man har taget konkrete sager frem vedrørende realkreditbelåning til nøjere gennemgang for at finde ud af, om loven var overholdt – efter at man har gjort et stort og grundigt arbejde og fundet ud af, at loven rent faktisk ikke er blevet overholdt i en række tilfælde, bagefter er nødt til at konstatere, at det kan man bare ikke gøre noget ved, for mens dette her har ligget i tilsynet og andre steder, er sagerne blevet forældede.

Jeg synes, det er yderligere beklageligt, når det først skal efterrationaliseres, således at Boligministeriets første opfattelse skal korrigeres af justitsministeren. Men jeg må bare tage til efterretning, at den eneste sag, der er tilbage, der eventuelt kan give anledning til en retssag, er den sidste vedrørende Skaga Hotel. Så må vi jo bare håbe på, at anklagemyndigheden ikke lader den ligge så længe, at den også bliver forældet.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg kan tilslutte mig det svar, justitsministeren også tidligere har givet fru Kirsten Jacobsen, nemlig at det i sager som denne naturligvis ville være langt mere tilfredsstillende for alle parter – ikke mindst for den indklagede part – at sagen kom til en materiel afgørelse. Det tror jeg vi alle sammen er enige om.

Hvad angår spørgsmålet om forældelsesfristen, er det jo, som jeg sagde i mit første svar til fru Kirsten Jacobsen, noget, vi nu har visse erfaringer i relation til, og derfor har vi som sagt også i det nye forslag til realkreditlov foreslået, at denne frist på de to år, som vi nu har denne erfaring for ikke virker tilstrækkelig tilfredsstillende, bliver forlænget til 5 år.

I øvrigt håber jeg, at fru Kirsten Jacobsen giver mig ret i, at det, der er Boligministeriets opgave, og som jeg synes vi har udført til punkt og prikke, er at føre tilsyn med realkreditte; derfor disse sager, som vi nu har fået en ændret vurdering af fra anklagemyndigheden. Det sætter vi pris på at have fået, og den vil vi bruge, hvis det nogen sinde skulle blive aktuelt igen. Det håber jeg i øvrigt ikke.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne gøre boligministeren opmærk-

som på, at der i mit spørgsmål sådan set ikke ligger nogen anklage mod boligministeren eller mod Boligministeriets embedsmænd. For det er min opfattelse, at Boligministeriet og tilsynet og i hvert fald boligministeren, efter at man i Boligudvalget rejste disse sager, har gjort det på en rimeligt god og fornuftig måde.

Grunden til, at jeg har rejst spørgsmålet, er, at jeg synes, det er yderst uheldigt, at man er nødt til at konstatere, at der er en forskel på Boligministeriets og Justitsministeriets bedømmelse af reglerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 113

3) Til *boligministeren* af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Kan ministeren acceptere justitsministerens påstand om, at Boligministeriet har været årsag til, at politianmeldelsen af BRF's overbelåningssag vedrørende Skaga Hotel i Hirtshals har været over 8 måneder, finder ministeren det acceptabelt, at der endnu ikke er truffet beslutning om eventuel tiltalerejsning i sagen, og hvad har ministeren gjort for at forkorte ekspektionstiden?«

Skriftlig begrundelse

Langsom sagsbehandling er altid kritisabel, men hvis den bevidst trækkes ud for at opnå, at forældelse indtræder, er det direkte magtmissbrug.

Der henvises i øvrigt til bevarelsen af spm. nr. S 55.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Fru Kirsten Jacobsen refererer i sit spørgsmål til en tidligere bsvarelse fra justitsministeren – det er det, der hedder spørgsmål nr. S 55 – og jeg synes egentlig ikke, at der i fru Kirsten Jacobsens spørgsmål ligger nogen påstand om, som der insinueres fra fru Kirsten Jacobsens side, at Boligministeriet ved langsom sagsbehandling skulle have været årsag til, at spørgsmålet om tiltalerejsning i den såkaldte Skagasag er trukket ud.

Svaret i sagen giver for mig at se udtryk for, at der her er tale om et meget kompliceret sagskompleks, der ud over politianmeldelsen kræ-

[Bolligministeren]

vede supplerende oplysninger og uddybende redegørelser som forudsætning for en stillingtagen til, om der var grundlag for at rejse tiltale i sagen.

På denne baggrund kan jeg ikke vurdere, om den tid, der er medgået til en afgørelse af dette spørgsmål, er for lang.

En afgørelse af spørgsmålet henhører da også, som det ligeledes fremgik af justitsministerens svar på spørgsmål nr. S 55, under Justitsministeriet.

Jeg skal i øvrigt kun tilføje, at Bolligministeriet for mig at se har gjort, hvad der var muligt for at bidrage til sagens behandling inden for en normal ekspeditionstid.

I øvrigt vil jeg helt undlade at kommentere spørgerens insinuationer om, at der skulle være tale om, at man bevidst havde trukket behandlingen ud for at opnå, at sagen forældedes, så meget mindre i dette konkrete tilfælde, som forældelse i sagen først vil indtræde i juli 1990.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne henvise til mit spørgsmål nr. S 55 til justitsministeren. I svaret herpå skriver justitsministeren til mig i sidste uge, at politianmeldelsen fra Bolligministeriet kom den 16. februar 1989. Derpå følte politimesteren i Lyngby, at man ville have nogle nærmere oplysninger, men først lod han gå fra den 16. februar til den 29. marts 1989, og bagefter lod Bolligministeriet brevet ligge halvanden måned, før man besvarede det den 3. maj, og da man skal have et møde om sagen, afholder man først mødet engang i juni måned. Det tager altså hele tiden en måned, halvanden osv. at bringe et brev fra det ene skrivebord til det andet, og det er det, der giver mig anledning til at spørge ministeren, om hun synes, det er en tilfredsstillende sagsbehandling.

Jeg har stillet det samme spørgsmål til justitsministeren, der siger, at det kan han ikke svare på, fordi det drejer sig om en konkret sag, men jeg går ud fra, at bolligministeren kan svare mig på, om hun synes, det er tilfredsstillende, at der i dag er gået næsten ni måneder fra det tidspunkt, ministeren anmeldte sagen til politiet, og justitsministeren har lige før et øjeblik siden fortalt mig i svaret på mit spørgsmål nr. S 112, at sagen stadig væk ligger hos anklagemyndigheden. Anklagemyndigheden vil stadig væk ikke sige, hvor lang tid det varer, før man har ta-

get stilling til, om der skal rejses sag, men siger, at det vil ske så hurtigt som muligt.

Det er den slags ting, som gør, at man somme tider får en fornemmelse af, at sagerne bevidst eller ubevidst trækkes unødigt ud, og det er derfor, jeg beder bolligministeren svare på, om hun finder den konkrete sagsbehandling tiltrækkelig effektiv.

Bolligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg finder, at en grundig behandling af de pågældende spørgsmål er absolut påkrævet i sager som denne.

Hvorvidt det er for lang tid, tilkommer det ikke mig at vurdere; som jeg sagde til fru Kirsten Jacobsen i mit første svar, er det et spørgsmål, som kan indbringes for Justitsministeriet, hvis man måtte mene noget sådant.

Jeg synes, som fru Kirsten Jacobsen også selv var inde på i sit tidligere spørgsmål, at man naturligvis bør undersøge sager som denne til bunds. Der er derfor ikke tale om, at man bare flytter et brev fra det ene skrivebord til det andet. Der er naturligvis tale om, at man vurderer sagerne grundigt, og i dette tilfælde er der, som jeg også sagde, heller ikke sket nogen ulykke ved det – hvis man ellers mener, at det var en ulykke, at noget sådant skete – eftersom forældelsesfristen, som jeg oplyste det, først udløber i juli 1990.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg er enig med ministeren i, at der heldigvis ikke er indtrådt forældelse i denne sag. Men vi har lige konstateret, at der er indtrådt forældelse i tre andre sager.

Jeg er da enig med ministeren i, at afgørelsen skal træffes på baggrund af en grundig undersøgelse, og i den anledning kan jeg da kun rose ministeren og Realkredittilsynet for de rapporter, som blev udarbejdet vedrørende de pågældende lånesager. De var så nøjagtige, så uddybende og så grundige, at jeg ikke med min bedste vilje kan se, at der ville have været noget som helst, anklagemyndigheden havde været nødt til at få yderligere uddybet, hvis de var blevet oversendt til anklagemyndigheden.

I de rapporter, som altså er stemplet »hemmeligt« fra Bolligministeriet, er der simpelt hen svar på ethvert tænkeligt spørgsmål. Derfor må jeg have lov til at spørge bolligministeren, hvad det er for oplysninger, som skulle til ud over de

[Kirsten Jacobsen]

oplysninger, som står angivet i den rapport, som Boligministeriet gjorde færdig i begyndelsen af februar måned.

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg skal ganske afstå fra at kommentere spørgsmål, hvor man decideret går ind på en konkret vurdering af en sag, der verserer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 114

5) Til *trafikministeren* af:

Margrete Auken (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilke tilladelser der er givet til opfyldning af områder omkring Det Danske Stålvaseværk i Frederiksværk, samt om de givne tilladelser og vilkår er overholdt, og i øvrigt oplyse, hvorledes opfyldningerne er blevet kontrolleret af Trafikministeriet?«

Skriftlig begrundelse

Det forlyder i dagspressen, at Det Danske Stålvaseværk skulle have overtrådt sine opfyldningstilladelser både kvantitativt, kvalitativt og tidsmæssigt. Denne overskridelse skulle have medført forurening af fjorden, ligesom et område af det danske søterritorium uretmæssigt skulle være blevet opfyldt.

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af kirke- og kommunikationsministeren på trafikministerens vegne.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil glæde mig over, at der igen er udskiftning i rækken af trafikministre. Det kan ligefrem godt være, det bliver kirkeministeren, vi får brug for her, idet denne sag er ved at havne blandt de fromme ønsker om, at der dog på et eller andet tidspunkt må blive gjort noget ved Stålvaseværket i Frederiksværk.

Jeg har i min begrundelse anført, hvad der er sket, og jeg går ud fra, at den fungerende trafikminister er bekendt med de ganske dramatiske overskridelser af de tilladelser, som Trafikministeriet har givet. Ikke bare overskridelser af selve arealet, men også af tidsrum og af mængder, der er fyldt ud, og måden, det er gjort på.

Det, som vi frygter – ikke bare i mit parti, men også mange andre steder – er, at Trafikministeriet blot vil lovliggøre tidligere ulovligheder ved at give en ny tilladelse, og jeg håber i dag – og regner da også med – at få en klar forsikring om, at det vil ikke ske.

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Det ligger nok i periferien at opfylde fru Margrete Aukens fromme ønsker, men jeg vil besvare spørgsmålet.

Det ligger sådan, at Ministeriet for Offentlige Arbejder i årenes løb har meddelt Det Danske Stålvaseværk en række tilladelser til at foretage opfyldning af arealer af søterritoriet i Roskilde Fjord, bl.a. til brug for opførelsen af et elektrostålværk og anlæg af en lædæmning, den såkaldte slaggemole, ved selskabets anlæg i Frederiksværk.

Som vilkår for de meddelte tilladelser er det bestemt, at der skal udføres en indfatning af opfyldningsarealerne. Ministeriet har senest i 1978 i forbindelse med behandlingen af sagen om lædæmningen godkendt, at denne indfatning udføres på samme måde som den indfatning, der har været anvendt på de af selskabet tidligere foretagne opfyldninger, det vil sige ved anvendelse af store slaggekager og derimellem lettere fyld bestående af mindre slagger og stenaffald, idet opfyldningen til slut sikres med en bræmme af store slaggekager.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt der kvantitativt og kvalitativt skulle være sket en overtrædelse af vilkårene for de meddelte tilladelser, har Kystinspektoratet over for ministeriet givet udtryk for, at det på grundlag af besigtigelse af forholdene på stedet – senest i juni 1989 – må konstateres, at selskabet ikke har overskredet de godkendte opfyldningsgrænser i nævneværdig grad. Kystinspektoratet er endvidere af den opfattelse, at de anvendte materialer bestående af slaggeklodser med mindre sten og slagger imellem giver en rimelig tæt konstruktion. I den forbindelse skal jeg bemærke, at Miljøstyrelsen i sin tid har godkendt anvendelsen af slagger som opfyldningsmateriale

Formanden:

Tiden er udløbet.

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Godt!

Margrete Auken (SF):

Nej, det var da skidt.

Jeg kan nu forstå, at »ikke i nævneværdig grad« betyder, at man har givet en tilladelse til en overskridelse på, så vidt jeg kan se, mange, mange tusinde kvadratmeter. Er det »ikke i nævneværdig grad«?

Jeg fik ikke besked på, om det så også var i orden, at man hældte alle de metaller ud, og om det var Miljøstyrelsen, der havde sagt, at indfatningen var i orden, således at der ikke sivede noget ud i fjorden. Er det Miljøstyrelsen, der har sagt det?

Miljøstyrelsens rolle i forbindelse med Stålvalseværket bliver efterhånden ganske alarmrende.

Endelig vil jeg spørge: Det, at der ikke er givet en tilladelse efter 1980, og at at man alligevel har fyldt op lige siden, har det heller ikke alarmeret trafikministeren? Eller skal vi spørge på en anden måde: Er det flintrende, hamrende ligegyldigt, om tilladelser respekteres i dette land? Det burde regeringen dog skulle påse. Og hvad har man egentlig tænkt sig at gøre for at skabe lidt respekt i befolkningen for en regering, der har sådan et forhold til tilladelserne?

Jeg vil egentlig gerne have et helt klart svar på: Mener trafikministeren eller den fungerende kirke- og kommunikationsminister, Gud bedre det – det var ikke et bandeord, det var et fromt ønske – at det, Stålvalseværket har foretaget sig, er nogenlunde lovligt? Mener ministeren, at det, som Trafikministeriet har foretaget sig, er i overensstemmelse med reglerne, og vil man bare give en ny tilladelse, som slår en streg over alt det, der er foregået indtil nu?

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Jeg kan oplyse, at jeg er ikke fungerende kirke- og kommunikationsminister, men jeg kan i forlængelse af fru Margrete Aukens spørgsmål svare, at Stålvalseværket den 25. januar 1989 har søgt om opfyldningstilladelse for området mellem elektroværkøen og slaggemolen, at denne ansøgning har været til behandling i Frederiksværk Kommune og Frederiksborg Amtskommune, at Trafikministeriet på den baggrund den 11. oktober i år, altså for ganske kort tid siden, har meddelt, at ministeriet – nu kommer det – i princippet kan godkende det ansøgte, idet der dog, forinden en endelig godkendelse gives, skal ske en afklaring med hensyn til de

af amtskommunen og kommunen anførte vilkår og forudsætninger.

Margrete Auken (SF):

Så vidt jeg kan høre, svarede ministeren bekræftende på alle mine spørgsmål. Det må vi jo så se hvad vi kan gøre ved. Det var en alarmrende melding.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han er bekendt med, at amtet faktisk indsendte en klage før jul. Der var ikke tale om, at amtet sagde, at dette var o.k. Amtet spurgte, hvad ministeriet i grunden havde tænkt sig at gøre ved, at der nu i 8 år – eller på det tidspunkt altså næsten 9 år – havde været en overskridelse af en tilladelse, som var udløbet i 1980. Der var sandelig ikke tale om, at amtet sagde, at det her er o.k., og at vi bare skal se at få lovliggjort ulovlighederne.

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Nej, det er jeg ikke bekendt med. Men jeg kan sige, at de vilkår, som amtskommunen og Frederiksværk Kommune har anført, vil blive taget i betragtning, når den endelige godkendelse gives. Det er et vilkår for godkendelsen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 116

6) Til trafikministeren af:

Margrete Auken (SF):

»Vil den danske regering arbejde for, at EF indfører variable vejafgifter, f.eks. en tonkilometerafgift som i Sverige, der langt mere end det system, Vesttyskland overvejer at indføre, er i overensstemmelse med de overordnede hensigter, som de er kommet til udtryk i regeringens handlingsplan for miljø og udvikling?«

Skriftlig begrundelse

Det vesttyske system er blevet kritiseret for kun at ville virke afstraffende over for transittrafik og være uden betydning for de nationale vejtransporter og dermed uden indvirkning på transportsektorens energiforbrug og miljøbelastning. I regeringens handlingsplan står der udtrykkeligt, at det bliver nødvendigt at tage nye midler i afgiftspolitikken i brug for at gribe ind over for transportsektorens stigende forbrug af energi og øgede luftforurening. Det er

[Margrete Auken]

derfor vigtigt, at EF ikke baserer sin afgiftspolitik på rene årsafgifter. Det rigtigste for at opnå regeringens målsætninger er variable kørselsafgifter, så det får indvirkning på valget af transportmiddel og man derved får den bedst mulige kapacitetsudnyttelse af køretøjerne.

Margrete Auken (SF):

Der er vistnok enighed i regeringen om, at man er nødt til også at bruge afgiftspolitikken for at opnå de mål, der er sat i regeringens miljø- og handlingsplan. På den baggrund er det overraskende, at man ikke har set noget udspil fra den danske regering hverken i forhold til EF eller for så vidt også, hvad vi selv ville gøre for at få en afgiftspolitik, der var i overensstemmelse med målsætningen.

På den baggrund spørger jeg, om den danske regering er i gang med at forberede dels en dansk afgiftspolitik, som er i overensstemmelse med målsætningen, og det vil sige en afgiftspolitik med variable afgifter, og derudover om man arbejder på en tilsvarende strategi i forhold til EF, således at de regler, der kommer til at gælde i EF, bliver i overensstemmelse med de danske mål. Jeg kunne forstå det, hvis det, at man ikke har støttet Vesttyskland, er baggrunden for den manglende danske støtte.

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Jeg kan forstå, at udgangspunktet for fru Margrete Aukens spørgsmål er de tiltag, der i øjeblikket foregår i den vesttyske regering, og derfor kan jeg kort oplyse, at man fra dansk side ikke har tilsluttet sig indførelsen af en vejbenyttelsesafgift som den, man nu arbejder med i forbundsregeringen, og som man foreslår indført 1. maj. Vi har tværtimod kritiseret indførelsen af denne afgift.

Det betyder også, at spørgsmålet om den tyske afgifts forenelighed med EF-retten i øjeblikket overvejes af Kommissionen.

Med hensyn til det fremtidige afgiftssystem på vejgodsområdet i EF kan jeg oplyse, at der i øjeblikket foregår drøftelser om overgang til en ordning, hvor køretøjerne skal betale i det land, hvor de udfører transporter. En gruppe af lande har i princippet tilsluttet sig dette nye afgiftssystem, mens en anden gruppe lande, herunder Danmark, finder, at spørgsmålet kræver en grundig behandling, sådan så der ikke opstår nye problemer ved grænseovergange og lign.,

og Kommissionens forslag forventes i løbet af kortere tid.

Det er således ikke muligt på nuværende tidspunkt at sige, hvad resultatet af drøftelserne bliver. Fra dansk side vil der blive lagt vægt på de miljømæssige virkninger af afgiftsordningen.

Margrete Auken (SF):

Den sidste oplysning var glædelig, her var der endelig noget at takke for.

Så jeg takker for, at der vil blive lagt vægt på det miljømæssige, og jeg vil henvise til regeringens handlingsplan og især til siderne 91, 99-101, 112 og 118-120, hvor ministeren kan se, hvordan man gør.

Så vil jeg sige, at jeg er enig i, at det vesttyske forslag ikke er godt nok, fordi det ikke har nogen særlig miljøeffekt, fordi det kun begrænser transittrafikken, men ikke regulerer transporten internt i Vesttyskland.

Men jeg synes nok, det lyder foruroligende, at der ikke er dansk støtte til at indføre det territoriale princip med hensyn til afgifterne, så man fortsætter den lidt piratagtige strategi, Danmark har haft på dette område, hvor man har kørt gratis i de andre lande og slidt på deres veje, fordi hele vores betalingsystem har ligget sådan til, at det er det, der er foregået.

Jeg vil egentlig gerne her henlede regeringens opmærksomhed på et spørgsmål, der behandles i Markedsudvalget i morgen, hvor man har bedt om at få undersøgt, om det kan være rigtigt, at Trafikministeriet har truet Østrig med, at det kunne gå ud over deres medlemsansøgning, at de havde forsøgt at gøre noget ved transittrafikken eller vejtrafikken i Østrig.

De meldinger, vi har fået fra den danske regering, var stort set, når det kom til stykket, nemlig de stik modsatte af dem, der spilles ud med i handlingsplanen for miljø og udvikling.

Jeg vil gerne have svar på spørgsmålet om Østrig. Det kunne være meget interessant allerede her at høre, om det kan bekræftes, eller om regeringen selvfølgelig ikke kunne drømme om at true Østrig, når de endelig fører en fornuftig politik, der er i overensstemmelse med regeringens egen strategi.

Derudover vil jeg gerne have svar på, om man har set på det svenske system eller et andet tilsvarende variabelt system, som ser på både strækningskørsel og vægt, altså variable afgif-

[Margrete Auken]

ter, eller om man egentlig synes, det er lige meget, hvordan det nærmere skal udformes.

Risgaard Knudsen (S):

Jeg noterer mig, at den fungerende trafikminister meget kraftigt præciserede, at regeringen er stærkt utilfreds med den tyske vejafgift, som den er blevet præsenteret.

Det er jeg interesseret i at få nærmere belyst, og derfor dette konkrete spørgsmål til ministeren: Hvor er regeringens stærke kritik af den tyske vejafgift kommet til udtryk? For det er meget væsentligt at få det klargjort. Det er jo ikke lige meget, hvor trafikministeren har udtalt sig kritisk om denne afgift. Kritikken må have den rigtige adresse, og derfor er jeg interesseret i at få et klart svar på dette spørgsmål.

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Jeg kan til hr. Risgaard Knudsen sige, at vi i direkte dialog med den vesttyske regering har sat spørgsmålstegn ved den ordning, man nu har lagt op til. Det er altså det danske trafikministerium, der i kontakt med Forbundsregeringens trafikministerium direkte har rejst denne sag.

Men i øvrigt er det sådan, og det sagde jeg også, at det i øjeblikket undersøges, om den er forenelig eller uforenelig med EF-retten, og det er i øjeblikket til drøftelse i Kommissionen.

Så kan jeg til fru Margrete Auken sige, at jeg har taget bemærkningerne til efterretning og bare skal føje til, at vi ingen planer har om at true den østrigske regering. Vi har planer om at undersøge sagen til bunds i Kommissionen, inden vi går ind i at fastlægge, hvilken ordning der skal laves også fra dansk side.

Margrete Auken (SF):

Det var godt at høre, at det åbenbart er en misforståelse, at man har villet genere den østrigske regering.

Jeg vil gerne have præciseret, hvis det er muligt, at det, kritikken af Vesttyskland går på, ikke er, at Vesttyskland nu faktisk prøver at gøre et eller andet ved deres alt for voldsomme trafik og i øvrigt også med den voldsomme transittrafik, men også ved deres egne meget store vejtransportproblemer. Jeg håber ikke, det er det, man kritiserer, men måden, det foregår på, således at man ikke opnår den ønskede virkning – den virkning, som jo også er kommet til udtryk i

regeringens handlingsplan – men at det udelukkende kommer til at virke som en begrænsning af andre landes transittrafik og altså ikke regulerer den interne vesttyske trafik.

Det er meget vigtigt, at det er det budskab, der går ud fra Danmark, som jo gerne vil være Miljødanmark, at Danmark ikke på dette punkt viser sig at være det stik modsatte ved virkelig at ligge i den tungeste ende af EF, hvilket vi hidtil har gjort. Så det vil være spændende, om den strategi, regeringen lægger op til, følger de overordnede mål.

Risgaard Knudsen (S):

Jeg hæftede mig ved, at den fungerende trafikminister meget klart tilkendegav, at regeringen ingen planer havde om at true Østrig i forbindelse med behandlingen af anmodningen om Østrigs optagelse i EF. Vil det sige, at den fungerende trafikminister er i stand til over for Folketinget klart at markere, at trafikministeren er blevet refereret ukorrekt ved trafikministerens efterfølgende pressemøde ved det sidste ministerrådsmøde i Bruxelles?

Det er ret vigtigt at få det klargjort af hensyn til det forestående samråd med trafikministeren i Markedsudvalget.

Trafikministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Med hensyn til fru Margrete Aukens ønske om at få en redegørelse for strategien skal jeg afstå fra det, men blot sige, at vi holder fast ved, at det tyske forslag i øjeblikket skal undersøges i relation til EF-retten, det synspunkt har vi støttet, og en sådan undersøgelse er i øjeblikket i gang.

Jeg skal sige til hr. Risgaard Knudsen, at jeg vil ikke kommentere den egentlige trafikministers udtalelser.

Margrete Auken (SF):

Blot endnu et lille spørgsmål. Jeg kan forstå, at ministeren nu henholder sig helt strikte til den briefing, ministeren har fået fra Trafikministeriet, sådan må det jo være. Men i den briefing har hele strategien kun hvilet på denne formelle diskussion med Vesttyskland, og så vidt jeg kan høre, har ordet »miljø« kun været med som en besværgelse i slutningen af første svar. Derudover er der intet indgået med hensyn til, hvordan man nærmere skulle sørge for at tilgodese disse miljøsynspunkter.

[Margrete Auken]

Jeg ved ikke, om ministeren kan svare på det, eller om jeg bare trist må konstatere, at længere end til at stave til ordet miljø er man altså ikke kommet i Trafikministeriet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Knud Lind: spm. nr. S 37
- Holger K. Nielsen: spm. nr. S 38
- Behnke: spm. nr. S 41
- Lis Noer Holmberg: spm. nr. S 42
- Hugo Holm: spm. nr. S 44
- Jytte Andersen: spm. nr. S 45
- Ingrid Rasmussen: spm. nr. S 49
- Pia Christmas-Møller: spm. nr. S 52
- Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 53-55 og 71
- Jens Thoft: spm. nr. S 56
- Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 57
- Inger Harms: spm. nr. S 58

Spm. nr. S 37

Til *justitsministeren* (10/10 89) af:

Knud Lind (FP):

»Hvilke overvejelser gør ministeren sig med henblik på en stramning af de gældende regler om familiesammenføringer?«

Begrundelse

Den tidligere justitsminister, Erik Ninn-Hansen, har udtalt til pressen, at han vil have ændret loven, således at familiesammenføringer bliver nedprioriteret, idet man ikke kan opretholde en ordening, hvorefter danske myndigheder bliver sat ud af spillet, når folk, der har opholdstilladelse i Danmark, kan sige, at de vil have det eller det familiemedlem til landet ganske uanset situationen. Også selv om der for længst er sluttet fred i deres hjemland.

I disse tilfælde skal de danske myndigheder have ret til at bestemme, hvem der skal være her i landet.

I den anledning vil det være vigtigt at få konstatere, om den nye justitsminister er enig med

sin partifælle, og om ministeren agter at fremsætte forslag om ændring af udlændingeloven.

Svar (25/10 89):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet følger løbende udviklingen på udlændingeområdet, herunder også vedrørende familiesammenføring, med henblik på at kunne foretage en vurdering af virkningen af de gældende reglér. Denne vurdering vil tillige ske på baggrund af den igangværende debat i de politiske partier og i offentligheden vedrørende de gældende regler om familiesammenføring.

Jeg kan samtidig oplyse, at regeringen ikke på nuværende tidspunkt har planer om at fremsætte forslag om ændring af udlændingeloven. En sådan ændring vil i første omgang skulle drøftes mellem regeringspartierne, ligesom det vil være naturligt at inddrage de partier, som i øvrigt står bag den gældende udlændingelov. Der har ikke været sådanne drøftelser, hverken i regeringen eller mellem regeringen og forligspartierne.

Spm. nr. S 38

Til *industriministeren* (10/10 89) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Giver det anledning til initiativer i regeringen, at adskillige ejendomsmæglere tilsyneladende snyder deres kunder for store beløb i forbindelse med annoncerabatter ved hussalg?«

Begrundelse

Det er kommet frem – bl.a. i TV-Avisen – at sælgere af huse i mange tilfælde bliver snydt for tusindvis af kroner, fordi ejendomsmæglerne selv beholder de annoncerabatter, de får hos aviserne. Der kan opstå den groteske situation, at ejendomsmæglere gennem annoncefortjenssten kan have en pæn indtægt uden at sælge ét hus.

Det er i denne forbindelse et problem, at man fra Monopolrådets side i 1987 helt sløjfede kontrollen med ejendomsmæglernes takster. Det er således i dag kun Klagenævnet for Ejendomsformidling, der behandler klager. Det kan på denne baggrund antages, at det kun er toppen af isbjerget, som er kommet frem.

Bl.a. derfor har Forbrugerombudsmanden krævet, at kontrollen med ejendomsmæglerne

[Holger K. Nielsen]

strammes op. Det kan under ingen omstændigheder være ligegyldigt – heller ikke for regeringen – at der tilsyneladende hersker helt anarkistiske og uacceptable forhold i ejendomsmæglerbranchen.

Det skal i øvrigt anføres, at det for husejere, som er kommet i økonomisk klemme, er et problem, at de ofte ikke kan få deres hus solgt på grund af de store handelsomkostninger, hvilket i sig selv hæmmer mobiliteten på boligmarkedet.

Svar (24/10 89):

Industriministeren (Nils Wilhjem):

Om reguleringen af disse forhold har jeg indhentet nedenstående oplysninger fra Monopoltilsynet og Forbrugerstyrelsen:

Monopoltilsynet har oplyst, »at tilsynet for tiden indhenter oplysninger om ejendomsformidlers kædedannelser og om en række forhold til belysning af forbrugernes omkostninger ved et ejerboligskift, herunder også annoncerabatter.

For så vidt angår den anførte begrundelse for spørgsmålet vedrørende Monopoltilsynets kontrol med ejendomsmægleres takster har tilsynet oplyst, at tilsynet, efter at bekendtgørelse MT 10-1985 udløb den 28. februar 1987, ophørte med at fastsætte maksimaltakster for ejendomsformidlere. Baggrunden herfor var ønsket om at skabe bedre betingelser for strukturudvikling og konkurrence på ydelser og priser.

Tilsynet har siden foretaget flere undersøgelser af ejendomsformidlernes takster. Den seneste, der er refereret i Monopoltilsynets Meddelelser 1989, nr. 6, viser bl.a., at 40 pct. af de ejendomsformidlere, der indgik i undersøgelsen, fraveg de vejledende salærer. Tilsynet finder på baggrund af undersøgelserne at kunne konstatere en tendens til større konkurrence og pris-spredning på markedet i forhold til tidligere.«

Forbrugerstyrelsen har oplyst, »at Forbrugerombudsmanden for tiden fører generelle drøftelser med ejendomsformidlerbranchen og naturligt vil lade spørgsmålet om annoncerabatter ved formidling af salg af fast ejendom indgå i disse. Branchen udarbejder for tiden brancheaftaler på området, som ligeledes vil blive drøftet med Forbrugerombudsmanden. Sideløbende søges det afklaret, om Forbrugerombudsmanden i medfør af markedsføringsloven bør tage yderligere initiativer.«

Spørgsmålet om ophævelse af takster hænger sammen med ønsket om billiggørelse og effektivisering, som jeg selvfølgelig er enig i at fremme. Annoncerabatterne kan forekomme i begge situationer, og det bør derfor undersøges som et problem for sig selv. Jeg kan oplyse, at Forbrugerstyrelsen og Monopoltilsynet har indledt et samarbejde angående spørgsmålet om annoncerabatter med henblik på en klarlægning af problemets omfang.

Det er min opfattelse, at dette problem i første række bør søges løst af branchen selv.

På baggrund af de oplysninger, som er fremkommet om branchens egen indsats for at løse problemer om annoncerabatter, finder jeg ikke anledning til at foreslå regeringen at iværksætte initiativer herom.

Spm. nr. S 41

Til finansministeren (11/10 89) af:

Behnke (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvorfor der i Budgetoversigt 3 af 10. oktober 1989 er indtægtsbøgført provenu af privatiseringer i opgørelserne for 1989 og 1990?«

Begrundelse

I aftalen af 9. december 1988 mellem regeringen, Fremskridtspartiet, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti er der følgende tekst vedrørende salg af statslige aktiver:

»I fortsættelse af regeringens forslag om salg af statslige aktiver på 1 mia. kr. vil regeringen fremsætte ændringsforslag til finanslovsforslaget for 1989 om yderligere salg af statslige aktiver for et samlet beløb på mindst 2 mia. kr. Regeringen vil allerede i 1989 fremsætte forslag til salg af aktiver for 1 mia. kr., heraf ½ mia. kr. i første halvår 1989. Aktiver for 1 mia. kr. vil blive afhændet i 1990. Provenuet indgår ikke i det udgiftspolitiske måltal, men medgår til nedbringelse af statsgælden ...«

Det er spørgerens opfattelse, at ovenstående formulering klart forpligter regeringen til at nedbringe statsgælden med i alt 3 milliarder privatiseringskroner. Det er ordene »I fortsættelse af«, som sammenkæder regeringens ene milliard med aftalens to milliarder.

I Budgetredegørelse 3 er der i tabel 1, side 6, og tabel 1, side 27, indtægtsbøgført 1 mia. kr. (nyt skøn 0,5 mia. kr.) for 1989 og 1 mia. kr. (nyt skøn 1,5 mia. kr.) for 1990.

[Behnke]

Regeringen er berettiget til at nedskrive sine udgiftstal, når de privatiserede områder ikke længere belaster statsfinanserne. Men provenuet fra salgene må ikke indgå som indtægter i det almindelige driftsregnskab. Indtægterne skal bruges til nedbringelse af statsgælden.

Spørgeren forventer en bekræftelse på, at ovenstående udlægning af aftalen er korrekt, samt oplysning om, hvorvidt regeringen finder det korrekt at øge statens gældsætning, uanset at regeringen har forpligtet sig til at afdrage gælden, ikke blot ordinært, men tillige ekstraordinært med de 3 mia. kr.

Den omstændighed, at regeringen ikke synes at have evnet at få overskud for 1989, kan jo muligt være et forvarsel om, at regeringen nu vil til at øge statsgælden, hvad der må være i strid med ovennævnte forligsaftale, hvis formål klart var at formindske statsgælden i 1989 og 1990.

Svar (24/10 89):

Finansministeren (Palle Simonsen):

Som led i finanslovsforliget blev det aftalt, at et provenu ved salg af statslige aktiver på 2 mia. kr., hvoraf 1 mia. kr. skal udmøntes i 1989 og 1 mia. kr. i 1990, skal medgå til nedbringelse af statsgælden. Som konsekvens heraf er der på finansloven for 1989 i såvel 1989 som 1990 opført et provenu på 1 mia. kr. på indtægtsbudgettet ved salg af statslige aktiver. Provenuet indgår således ikke i det udgiftspolitiske måltal, men medgår alene til nedbringelse af statsgælden.

Når de 2 mia. kr. optages på indtægtsbudgettet – og ikke medgår til at nå det udgiftspolitiske måltal (udgiftsbudgettet) – sikres det netop, at statens lånebehov – og dermed statsgælden – mindskes med 2 mia. kr. Dette ses af, at DAU-saldoen i 1989 og 1990 under ét forbedres med 2 mia. kr.

Der er inden 1. juli 1989 taget beslutning om salg af statslige ejendomme for godt 500 mio. kr., og der vil i efteråret blive forelagt salg for yderligere godt 500 mio. kr. Der er imidlertid en tidsforskydning, fra der træffes beslutning om salg, til provenuet kommer i statskassen. Det forventes, at det samlede provenu til statskassen ved salg af statslige aktiver vil udgøre op imod 500 mio. kr. i 1989.

Der er herudover på finansloven for 1989 indbudgetteret et provenu ved salg af statslige aktiver på 1 mia. kr., som medgår til at udmønte en budgetreguleringskonto under Finansmini-

steriet, og som dermed bidrager til at nå det udgiftspolitiske måltal.

Spm. nr. S 42

Til *sundhedsministeren* (11/10 89) af:

Lis Noer Holmberg (CD):

»Agter ministeren at gribe ind over for Fyns Amt, der stadig nægter at kautionere for patienter, der ved behandling i et andet amt kunne opnå en bedring af deres helbredstilstand?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet for at få uddybet ministerens svar på spm. nr. S 818 (1988–89). Desuden henvises til reportagen i Landet Rundt den 4. oktober, hvor der blev sat tal på det misbrug, der finder sted. Udsendelsen skabte absolut ikke klarhed over, hvor ansvaret skal places.

De pågældende patienter har nu været til uvildige undersøgelser i henholdsvis Ålborg og Glostrup, og de har stadig ikke kunnet opnå kaution fra Fyns Amt til trods for, at professor, overlæge Søren Pilgaard i Århus allerede ud fra de første undersøgelser mener at kunne bedre de pågældende patienters helbredstilstand. Det er i høj grad spild af ressourcer, og der vil fremover ske endnu mere ressourcspild på grund af lægers uenighed.

Dette vil også få konsekvenser for Fyns Amt, idet det må være dyrere – også på det samfundsøkonomiske plan – at der skal betales større medicinregninger og i højere grad skal betales offentlige ydelser til de pågældende patienter. Desuden er det uacceptabelt, at folk skal have unødige smerter.

Svar (19/10 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Hvis en patient ikke kan opnå den nødvendige behandling i eget amt og den nødvendige ekspertise findes i et andet amt, er bopælsamtet efter sygehusloven forpligtet til at henvise patienten til behandling i det fremmede amt og betale omkostningerne ved behandlingen.

Ved »den nødvendige behandling« forstår en behandling, der ud fra en lægefaglig vurdering må betegnes som nødvendig.

Som sundhedsminister må jeg støtte mig til den lægefaglige rådgivning, jeg får af Sundhedsstyrelsen.

[Sundhedsministeren]

I de konkrete sager, som er nævnt i begrundelsen til spørgsmålet, har Sundhedsstyrelsen ikke fundet, at der var grundlag for at kritisere de lægelige vurderinger, der har været udøvet af Fyns Amt.

Jeg har således ikke kompetence til at gribe ind over for Fyns Amt i de pågældende sager.

Spm. nr. S 44

Til *indenrigsministeren* (12/10 89) af:

Hugo Holm (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt kommunernes kompetence i økonomiske anliggender er begrænset?«

Begrundelse

Økonomiudvalget i Hvidovre Kommune har vedtaget at give 5.000 kr. til fredning af 28.000 m² regnskov i Sydamerika. Hvidovres penge sendes til Costa Rica. Dette oplystes bl.a. af dagbladet Politiken onsdag den 11. oktober 1989.

Svar (25/10 89):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Kommunernes kompetence i økonomiske anliggender fremgår dels direkte af lovgivningen, dels af de såkaldte kommunalfuldmagtsregler, der regulerer kommunernes ulovbestemte opgavevaretagelse. Kommunalfuldmagtsreglerne har karakter af uskrevne retningsregler, hvilket betyder, at de på mange områder har et ikke helt præcist afgrænset indhold. Ofte afstikker reglerne alene nogle relativt uskarpe rammer, inden for hvilke kommunalbestyrelsen har frihed til på politisk grundlag selv at udforme sine beslutninger. Såfremt der ønskes klare grænser for kommunernes virksomhed på et område, kan disse altid indføres ved lovgivning.

Med hensyn til den konkrete begrundelse for spørgsmålet, dvs. en beslutning i et økonomiudvalg om at give et mindre beløb til fredning af regnskov i Sydamerika, bemærkes generelt, at en kommunalbestyrelse som udgangspunkt alene kan varetage opgaver inden for den pågældende kommunes grænser.

En forudsætning for at give et bidrag til fredning af regnskov i Sydamerika må derfor være, at der er tale om et helt ubetydeligt beløb – i det

af spørgeren nævnte tilfælde 10 øre pr. indbygger – og at bidraget ydes uden nogen form for udenrigspolitisk meningstilkendegivelse.

Spm. nr. S 45

Til *trafikministeren* (12/10 89) af:

Jytte Andersen (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvordan og hvornår det sikres, at støjproblemerne løses for beboerne langs DanLink-ruten igennem København som aftalt i forbindelse med beslutningen om og etableringen af DanLink?«

Begrundelse

Folketingets beslutning om DanLink-transport igennem København betød en støjbelastning på en banestrækning igennem et meget tæt bebyggelsesområde.

De støjgener, som ligger ud over de angivne ved etablering af ruten, må fjernes. Ifølge den konservative H. Thustrup Hansen er de målte indendørs maksimalniveauer, dvs. støjspidser, mere end dobbelt så kraftige som det maksimalt acceptable.

Svar (25/10 89):

Trafikministeren (Knud Østergaard):

DanLink-loven gav som anført i spørgsmålet DSB både hjemmel og pligt til med basis i en række særlige kriterier m.m. beskrevet i den betænkning, som Udvalget om Offentlige Arbejder afgav den 14. marts 1986, og i øvrigt efter Miljøstyrelsens nærmere bestemmelse at gennemføre en række støjdæmpende foranstaltninger.

Disse foranstaltninger, omfattende dels en facadeisolering af de efter kriterierne overbelastede beboelsesejendomme, dels en hastighedsbegrænsning på godstogstrafikken, restriktioner på lokomotivanvendelsen og indgreb i selve sporanlægget, er alle gennemført inden udgangen af 1987 som forudsat i udvalgsbetænkningen.

I spørgsmålets begrundelse er refereret til borgmester H. Thustrup Hansen og de af Københavns Kommunes Miljøkontrol konstaterede indendørs støjforhold i ejendommen Bregnerødgade 8-18, som med en mindsteafstand fra nærmeste og højtliggende jernbanespor på 5 a 6 m er særdeles udsat.

[Trafikministeren]

Jeg har for nylig korresponderet med borgmesteren om disse problemer, og det er rigtigt, at uanset at det ved facadeisoleringen m.m. er lykkedes at nedbringe den indendørs ækvivalentstøj til et acceptabelt niveau, overstiger støjspidserne fra enkelte togpassager de for nybyggeri gældende grænseværdier i utilfredsstillende grad.

Jeg har imidlertid ikke været og er fortsat ikke i stand til inden for min ressort at tilbyde eller anvise yderligere praktisk gennemførlige foranstaltninger, som afgørende kan forbedre støjforholdene i pågældende ejendom.

Spm. nr. S 49

Til *sundhedsministeren* (12/10 89) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Hvad er målsætningen for det udvalg, der skal undersøge ambulanceforhold, og hvilket tidsperspektiv har udvalget til at fremkomme med resultater?«

Begrundelse

Spørgsmålet er stillet til opfølgning af spørgsmål nr. 355 (Sundhedsudvalget, alm. del 1988-89, bilag 512 og 612). Af ministerens besvarelse af dette spørgsmål og af det faktum, at udvalget nedsættes, fremgår, at undersøgelsen fra Odense vedrørende patienter, der havde haft hjertestop uden for hospital, ikke giver tilstrækkelig dokumentation for, at en ændret ambulanceservice vil have effekt for overlevelsesmulighederne efter hjertestop.

Det kan derfor give anledning til undren, at ministeren ikke har reageret før nu, idet undersøgelsen fra Odense er publiceret allerede i januar 1989.

Svar (20/10 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Målsætningen for det kommende udvalg om præhospital behandling er at tilvejebringe et fagligt planlægningsgrundlag til brug ved den lokale planlægning i sygehuskommunerne af den præhospital indsats i forbindelse med akut sygdom og ulykker.

Baggrunden for iværksættelsen af udvalgsarbejdet er et voksende behov i sygehuskommunerne for at gennemføre en planlægning af den lokale ambulancebetjening set i sammenhæng

med tilrettelæggelsen af den samlede akut- og skadebehandling. I denne forbindelse er et centralt udarbejdet planlægningsgrundlag for ambulancetjenesten og den præhospital indsats blevet efterlyst. Senest har Amtsrådsforeningen rettet henvendelse herom til Sundhedsministeriet i et brev den 29. september 1989.

Det bliver derfor en central opgave for udvalget at sammenfatte de erfaringer, der foreligger fra såvel danske som udenlandske forsøg vedr. tilrettelæggelsen af den præhospital indsats.

Det er mit håb, at udvalget på grundlag af dette materiale kan pege på nye modeller for arbejdsdelingen mellem sygehusene, praksissektoren og ambulancetjenesten, som vil kunne tjene til inspiration for den lokale planlægning.

Jeg kan endelig oplyse, at udvalget forventer at afslutte sit arbejde i efteråret 1990.

Spm. nr. S 52

Til *arbejdsministeren* (13/10 89) af:

Pia Christmas-Møller (KF):

»Selv om Fremskridtspartiet og Socialdemokratiet blokerede for et forslag om at sikre lovhjemmel for beskæftigelsesprojekter på deltid, vil ministeren så nu på baggrund af de seneste politiske meldinger og ikke mindst skrækesemplet fra Hvorslev fremskynde en genfremstilling?«

Begrundelse

Det fremgår af Jyllands-Posten den 13. oktober d.å., at SiD har spændt ben for det meget succesrige beskæftigelsesprojekt for unge i Hvorslev Kommune.

Det er ganske uacceptabelt, at fagforeninger på denne måde ikke alene lader de unge ledige i stikken, men også med juridiske spidsfindigheder jokker på dem. Den mulighed må fjernes med de nødvendige lovændringer, så de unge både i Hvorslev og andre steder kan komme i gang igen.

Svar (20/10 89):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan oplyse, at jeg som et led i bestræbelserne for at afbureaukratisere den offentlige administration har udarbejdet et lovforslag om en kommunal beskæftigelsesindsats, som skal

[Arbejdsministeren]

afløse den gældende lov om beskæftigelsesmuligheder for unge m.v. I dette forslag er indarbejdet en hjemmel til at fravige kravet om fuldtidsansættelse på beskæftigelsesprojekter.

Jeg agter at fremsætte lovforslaget først i november. Fremtidige sager af den nævnte karakter kan herefter undgås.

Spm. nr. S 53

Til *kulturministeren* (13/10 89) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Finder ministeren det acceptabelt, at medlemmerne af Det Kongelige Teaters tilsynsråd ikke kan få udleveret Rigsrevisionens rapport om budgetoverskridelser på Det Kongelige Teater inden offentliggørelsen, og vil ministeren sørge for, at dette ikke gentager sig?«

Begrundelse

Tilsynsrådet er i dag på sit møde orienteret om, at rapporten var på kulturministerens bord onsdag eftermiddag, og at rapporten blev offentliggjort torsdag den 12. oktober 1989 kl. 16.30, men den blev først udleveret til tilsynsrådets medlemmer på mødet hos teaterchefen fredag den 13. oktober kl. 10.00. Det er utilfredsstillende ved henvendelse fra journalister at blive konfronteret med en rapport, man ikke kender og derfor heller ikke kan kommentere.

Svar (25/10 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg er principielt enig i, at tilsynsrådets medlemmer burde have fået Rigsrevisionens rapport udleveret, inden denne blev offentliggjort.

Kulturministeriet havde da også tilsigtet, at tilsynsrådets medlemmer skulle have udleveret Rigsrevisionens rapport samt en redegørelse for kulturministerens stillingtagen til sagen, inden offentligheden blev orienteret. Statsrevisorerens beslutning om at offentliggøre Rigsrevisionens rapport torsdag eftermiddag indebar imidlertid, at denne intention ikke blev gennemført.

Jeg vil naturligvis medvirke til, at tilsynsrådets medlemmer ikke igen kommer i den situation, at pressen er orienteret inden medlemmerne.

Spm. nr. S 54

Til *justitsministeren* (13/10 89) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvordan forholder det sig med hensyn til forældelsen i den af boligministeren den 16. februar 1989 politianmeldte overbelånings sag mod Byggeriets Realkreditfond?«

Begrundelse

Jeg har den 20. juli 1989 ved spørgsmål nr. 118 i Boligudvalgets bilag nr. 145 spurgt om sagsbehandlingen vedrørende politianmeldelser. I bilag nr. 151 af 21. august 1989 er det fra justitsministeren oplyst, at sagen var hos statsadvokaten. Siden den 21. august 1989 har jeg uden resultat gentagne gange rykket for et endeligt svar.

Besvarelsen bedes også omfatte eventuelt andre verserende sager.

Svar (25/10 89):

Justitsministeren (Engell):

Politimesteren i Lyngby og stadsadvokaten for Sjælland har i anledning af det stillede spørgsmål oplyst over for Justitsministeriet, at der ikke findes at være aktuelle forældelsesproblemer i relation til den anmeldelse, der den 16. februar 1989 er indgivet af Boligministeriet mod Byggeriets Realkreditfond.

Statsadvokaten har endvidere oplyst, at det fortsat er under overvejelse, hvorvidt der er fornødent grundlag for at rejse tiltale i sagen, og at man i den forbindelse også er opmærksom på straffelovens regler om forældelse.

Politimesteren i Lyngby har tillige oplyst, at der den 31. august 1989 er indgivet yderligere to anmeldelser fra Boligministeriet. Det er politimesterens opfattelse, at der i disse to sager er indtrådt forældelse, inden anmeldelsen er indgivet. Statsadvokaten har oplyst, at han kan tilslutte sig politimesterens opfattelse.

Spm. nr. S 55

Til *justitsministeren* (13/10 89) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Finder ministeren det acceptabelt, at der gik ca. 5 måneder, fra Byggeriets Realkreditfond af boligministeren blev politianmeldt, til politimesteren i Lyngby den 27. juli 1989 forelagde sagen for statsadvokaten, og at statsadvokaten den 12. oktober 1989 endnu ikke har truffet afgørelse om, hvorvidt der skal rejses tiltale i den pågældende sag?«

[Kirsten Jacobsen]

Begrundelse

Det er ikke alene angribeligt, men også parlamentarisk helt uholdbart, hvis direkte lovovertrædelser ikke kan indbringes for domstolene på grund af, at sagsbehandlingen bevidst eller ubevidst tager så lang tid, at forældelsesfristen overskrides.

Ved besvarelsen ønskes tillige oplyst, hvad ministeren agter at foretage for at forhindre gentagelser vedrørende de tre andre anmeldte sager.

Svar (25/10 89):

Justitsministeren (Engell):

Politimesteren i Lyngby har i anledning af det stillede spørgsmål oplyst, at Boligministeriet i forbindelse med indgivelsen af anmeldelsen den 16. februar 1989 gav tilsagn om en nærmere uddybning og præcisering af den indgivne anmeldelse.

Politimesteren anmodede i den anledning den 29. marts 1989 Boligministeriet om besvarelse af en række spørgsmål til brug for de videre overvejelser.

Ved skrivelse af 3. maj 1989 besvarede Boligministeriet foreløbigt denne henvendelse, idet man fra Boligministeriets side anbefalede, at der indledtes drøftelser om spørgsmålet.

Ved forhandling den 15. juni 1989 mellem Boligministeriet og politiet tilkendegav Boligministeriet, at man ville fremsende yderligere materiale til belysning af de strafferetlige aspekter, hvilket fandt sted den 28. juni 1989.

Endelig fremsendte Boligministeriet, Boligstyrelsen, den 11. juli 1989 supplerende oplysninger i sagen.

Det er politimesterens opfattelse, at man først efter, at anmeldelsen således er blevet præciseret og uddybet, har været i stand til at afgive indstilling til statsadvokaten, hvilket skete ved skrivelse af 27. juli 1989.

Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. S 54 er statsadvokatens overvejelser om, hvorvidt der er fornødent grundlag for at rejse tiltale i sagen, endnu ikke tilendebragt.

Da en eventuel klage over sagsbehandlings-tiden hos anklagemyndigheden i sidste instans vil kunne indbringes for Justitsministeriet, finder jeg ikke på nuværende tidspunkt at burde kommentere dette spørgsmål nærmere.

Spm. nr. S 56

Til *udenrigsministeren* (16/10 89) af:**Jens Thoft (SF):**

»Har Danmark tilsluttet sig henvendelsen fra en række vesteuropæiske lande til USA om at medvirke til en opblødning af embargolisten over for Østeuropa?«

Begrundelse

Ifølge Morgenavisen Jyllands-Posten den 11. oktober 1989 har et flertal af de vesteuropæiske lande netop anmodet USA om at medvirke til en opblødning af den sorte liste, der forhindrer eksport af højere teknologi til Østeuropa, f.eks. værktøjsmaskiner.

Formelt set vedtages embargoreglerne i ikke-organisationen COCOM, der har hovedsæde i Paris, men reelt fastholder USA på de fleste teknologiområder langt skrappeere embargo-regler end dem, der skabes enighed om i COCOM. På grund af USA's teknologiske styrke i den internationale handel er USA rent faktisk i stand til at tvinge COCOM-landenes industrier til at overholde de skrappeere amerikanske regler. Det er derfor vigtigt, at Danmark støtter det opgør, som er på vej i Vesteuropa, imod den mere end 40 år gamle embargo.

Svar (24/10 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Danmark har ikke rettet henvendelse til USA og er ikke bekendt med, at en række vesteuropæiske lande har rettet henvendelse til USA om »at medvirke til en opblødning af embargolisten over for Østeuropa.«

I COCOM arbejder Danmark stedse for, at kun eksport af de mest strategiske varer begrænses.

Spm. nr. S 57

Til *justitsministeren* (16/10 89) af:**Pia Kjærsgaard (FP):**

»Vil ministeren oplyse, om der i nær fremtid vil komme et samlet oplæg fra regeringen med en opstramning af reglerne om familiesammenføring?«

[Pia Kjærsgaard]

Begrundelse

Forlydender om en begyndende bevægelse i to regeringspartier frem imod Fremskridtspartiets standpunkt i mærkesagen om en begrænsning i familiesammenføringsmulighederne kan måske resultere i et konkret lovforslag fra ministeren på regeringens vegne. Det må naturligvis forventes, at der vil være realiteter og krav om lovændring bag Venstres og Konservatives partioplæg og ikke blot tomme ord, der kun skal bruges som valgfæsk i forbindelse med det forestående amts- og kommunevalg. Ministeren bedes i sit svar også begrunde et eventuelt nægtende svar.

Svar (25/10 89):

Justitsministeren (Engell):

Der henvises til besvarelse af spørgsmål nr. S 37 fra folketingsmedlem Knud Lind (FP).

Spm. nr. S 58

Til kulturministeren (16/10 89) af:

Inger Harms (SF):

»Har Danmark planer om at ville ratificere Europarådets antidopingkonvention og i bekræftende fald hvornår?«

Begrundelse

Som bekendt skal 5 medlemslande ratificere en Europarådskonvention, før den træder i kraft.

Nu er konventionen mod doping og midler til undgåelse heraf inden for sport åben for ratificering; det ville være godt, om Danmark ville være et af de første lande, der tilsluttede sig den.

Ca. 2 millioner sportsudøvere i Danmark venter på denne konvention.

Svar (20/10 89):

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Ja, det er min agt at udvirke Danmarks underskrivelse af konventionen, så hurtigt dette lader sig gøre, efter at konventionen åbnes for underskrivelse den 16. november 1989.

Spm. nr. S 71

Til justitsministeren (20/10 89) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren øjeblikkelig tage initiativ til, at der indføres forbud mod at bære maske ved demonstrationer og BZ-aktioner?«

Begrundelse

Allerede da Folketinget blev besat, forlangte Fremskridtspartiet, at der blev indført maskeforbud. De nye aktioner beviser nødvendigheden af et sådant forbud og af, at alle midler tages i anvendelse for at neutralisere besættterne.

Svar (25/10 89):

Justitsministeren (Engell):

Det fremgår af den skriftlige del af statsministerens åbningsredegørelse, at regeringen bl.a. overvejer mulige ændringer af straffeloven med henblik på at effektivisere indsatsen mod husbesættelser m.v. Det overvejes i den forbindelse, om der i tilknytning til straffelovens § 134 a bør indsættes en bestemmelse om hætteforbud. Som bekendt er det min opfattelse, at et sådant forbud bør gennemføres.

Overvejelserne, der bl.a. sker på grundlag af oplysninger om retstilstanden i andre europæiske lande, jf. Justitsministeriets besvarelse af 2. oktober 1989 af spørgsmål nr. 249 af 1. juni 1989 (Alm. del – bilag 470, folketingsåret 1988–89), er endnu ikke tilendebragt.

Bortfaldet spørgsmål:

Spm. nr. S 81

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 81, der var stillet af Hugo Holm (FP) til indenrigsministeren, den 25. oktober 1989 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til indenrigsministeren (24/10 89) af:

Hugo Holm (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes kommunernes kompetence med hensyn til bevilling af penge til ikkekommunale formål er begrænset?«

[Hugo Holm]

Begrundelse

Økonomiudvalget i Hvidovre Kommune har vedtaget at give 5.000 kr. til fredning af 28.000 m² regnskov i Sydamerika. Hvidovres penge sendes til Costa Rica. Dette oplystes bl.a. af dagbladet Politiken onsdag den 11. oktober 1989.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 25:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m.m. (skattestyrelsesloven). (Overførsel af kompetence fra skatteministeren til Ligningsrådet vedrørende indbringelse af landsskatteretsafgørelser for domstolene).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 10/10 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

SF's forslag går ud på at overføre kompetencen til at indbringe landsskatteretskendelser for domstolene fra skatteministeren til Ligningsrådet. Forslagsstillerne ønsker på denne måde at komme min såkaldte ankevægring til livs.

Jeg vil starte med at sige, at regeringen helt klart må afvise dette forslag. Det vil være helt forkert at lade netop Ligningsrådet træffe beslutning om anke af en skattesag til højere instans, og det skyldes, at Ligningsrådet selv kan foretage skatteansættelser i en lang række sager.

Ligningsrådets afgørelser, f.eks. om ændring af en skatteansættelse, kan påklages til Landskatteretten af skatteyderen. Lad os nu antage, at Landsskatteretten underkender Ligningsrådets afgørelse. Efter lovforslaget skal Ligningsrådet, der altså er blevet underkendt af Landskatteretten, selv afgøre, om den tabte sag skal indbringes for domstolene. Det er virkelig inhabilitet og stærkt krænkende for skatteyderens retssikkerhed.

Præcis det samme vil i øvrigt gælde i afgørelser om bindende forhåndsbesked. Ligningsrå-

det er altså ikke egnet til at bestride den opgave, som efter lovforslaget skal henlægges til rådet.

Dertil kommer så i øvrigt, at regeringen simpelt hen fundamentalt er uenig i filosofien bag SF's forslag. Forslaget anskueliggør meget præcist et af de adskillige forhold, hvor forslagsstillerne og regeringen ser fundamentalt forskelligt på begrebet retssikkerhed.

Som SF ser det, er der i en skattesag to ligestillede parter: skatteyderen og skatteadministrationen. Begge parter har ifølge SF de samme muligheder til rådighed for at opnå et gunstigt resultat. Efter SF's opfattelse skal det offentlige derfor udfolde alle mulige bestræbelser på at vinde sagen.

Regeringens synspunkt er derimod, at det er uden hold i virkeligheden at tale om ligestillede parter. Allerede fra en skattesags begyndelse markeres forskellen på de to parter. Når myndighederne ikke vil godkende skatteyderens oplysninger, er det op til skatteyderen at dokumentere rigtigheden. Skatteyderen bærer altså reelt bevisbyrden. Lykkes det for borgerne at få medhold – hvad der efter de regler, der endnu gælder, kan have krævet behandling i op til 3-4 administrative instanser – må denne afgørelse også være bindende for den forvaltning, der selv har truffet afgørelsen, i hvert tilfælde som altovervejende hovedregel.

Gennem appelbegrænsningen søger regeringen netop at øge ligestillingen mellem de to parter i en skattesag og igennem denne at øge skatteyderens retssikkerhed.

Skatteyderens retssikkerhed øges for det første ved, at skattesager bliver afsluttet så hurtigt som muligt. Føres en sag i dag til tops i systemet, vil der ofte være forløbet 7-8 år, fra en disposition bliver foretaget, og til Højesterets endelige dom foreligger. En så langstrakt proces indebærer en meget voldsom personlig og økonomisk belastning for skatteyderen. En tilsvarende belastning påføres ikke administrationen, når denne vælger at forfølge sagen ved en højere instans.

Desuden kræver skatteyderens retssikkerhed, at man afstår fra det, jeg vil kalde gabe-stokmetoder. Lovgivningsmagten har gennem sit lovgivningsinitiativ et fuldt tilstrækkeligt redskab til at skabe den ønskede retstilstand. Retstilstanden skal ikke afklares ved at gennemføre enkeltstående sager mod enkeltpersoner. Er retstilstanden uhensigtsmæssig eller